

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/9/2024
Identifikačné číslo spisu: 7218011228
Dátum vydania rozhodnutia: 12.06.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7218011228.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného Q. R. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/59/2022, z 27. júla 2022

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. R. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 1T/65/2018, z 10. decembra 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice, sp. zn. 7To/59/2022, z 27. júla 2022 bol obvinený Q. R. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

dňa 26. januára 2018 v čase o 18.20 hod. v K. na ul. W. č. XX po tom, čo viedol osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf EVČ: K. v smere od ul. A., kde pred obytným domom radovej zástavby na ul. W. XX v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke sa plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, z čoho vyplynula jeho oneskorená reakcia na vývoj dopravnej situácie a čoho následkom bolo nedodržanie dostatočného bočného odstupu pri obchádzaní osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan EVČ: K. a pravou prednou časťou vozidla narazil do otvorených ľavých zadných bočných posuvných dverí v tom čase po pravej strane z časti na vozovke a chodníku zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan EVČ: K., pri ktorých stála chodkyňa Ing. V. Š. počas toho, ako z vozidla vyberala batožinu, následkom čoho došlo k vytrhnutiu dverí vozidla z ich osadenia a následnému nárazu, pri dopravnej nehode utrpela chodkyňa Ing. V. Š. ťažkú ujmu na zdraví, a to zlomeninu panvového kruhu s posunom kostených úlomkov, zlomeninu oboch ramien lonovej kosti s posunom kostených úlomkov, zlomeninu ľavej strany krížovej kosti s posunom kostených úlomkov, pomliaždenie ľavého kolena s povrchovou kožnou odreninou a pomliaždenie ľavého lakt'a s pomliaždením lakt'ového nervu s dobou liečenia viac ako 42 dní.

Za to bol menovanému podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 3 § 56 ods. 2 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výške 1 000,- eur (tisíc eur) s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu obvinenému krajský súd uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému odvolací súd zároveň uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 30 (tridsať) mesiacov a súčasne obvinenému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť škodu poškodeným, a to Ing. V. M. titulom bolestného vo výške 3 830,- eur (tritisícosemstotridsať eur); Sociálnej poisťovni Košice vo výške 417,80 eur (štyristosedemnáť eur a osemdesiat centov) a Dôvere ZP, a. s., Bratislava, vo výške 3 090,94 eur (tritisícdeväťdesiat eur a deväťdesiatštyri centov). Krajský súd podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodenú Ing. V. Š. so zvyškom uplatneného nároku na civilný proces a podľa § 319 odvolanie obvineného Q. R. zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený Q. R. prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Vánka dovolanie s poukazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní v podstate uviedol:

„Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku vidím v tom, že tak krajský, ako aj okresný súd sa doposiaľ nezaoberali a nevyjadrili k otázke, či resp. nakoľko bola poškodená Ing. V. Š. pre obvineného ako vodiča motorového vozidla viditeľná a aký mala táto skutočnosť vplyv na vývoj predmetnej dopravnej situácie. S poukazom na priebeh skutkového deja tak ako bol ustálený v predmetnom trestnom konaní, považujem za potrebné dodať, že nenamietam správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale chcem vyzdvihnúť, že som ako vodič motorového vozidla predpokladal, že zvoleným spôsobom jazdy svojim motorovým vozidlom - t. j. umožniť prejazd aj protiídúcemu motorovému vozidlu svedka B. Š. - sa mi tento manéver podarí, pričom nárazom do vozidla poškodenej by, pri neexistencii jej prítomnosti pri vozidle, došlo k spôsobeniu len materiálnej škody na motorovom vozidle. Za tejto preukázanej dopravnej situácie, podľa môjho presvedčenia a názoru, mi nie je možné prisúdiť zavinenie ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti, pretože som nevedel, že svojim konaním môžem takéto ohrozenie spôsobiť a vzhľadom na okolnosti prípadu a na svoje osobné pomery tak ani vedieť nemohol, a teda sa nestotožňujem s tvrdením súdu, že je v mojom prípade dané zavinenie z nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Trestného zákona.

Pri inom hodnotení podobných dopravných situácií v cestnej doprave, či už na pozemných komunikáciách v podmienkach mestskej dopravy alebo sídliskových konglomeráciách i obytných častiach rodinných domov, by dochádzalo k absurdným situáciám, keď vodiči motorových vozidiel by mali predpokladať kolíziu a prípadné nebezpečenstvo aj v navonok prehľadných dopravných podmienkach. Vodiči by tak boli nútení si v priebehu jazdy vytvárať hypotetické dopravné situácie, pre prípad eventuálnej kolízie. K vyššie uvedenému dodávam, že v konaní pred prvostupňovým súdom a taktiež ani v odvolacom konaní nebol vyprodukovaný jediný dôkaz o tom, v akej miere a či vôbec bola poškodená viditeľná pre mňa ako vodiča motorového vozidla, ale aj pre protiídúce motorové vozidlo svedka Ing. B. Š., z ktorého výpovede je zrejmé, že nepostrehol akýkoľvek pohyb poškodenej na vozovke, nemal vedomosť o tom, že by sa poškodená na vozovke nachádzala. Rovnako som ani ja, plne sa venujúc dopravnej situácii, poškodenú v danom momente nemal šancu nezaregistrovať. Tak ako v odvolacom konaní, tak aj v tomto dovolaní mám za to, že vznik kolíznej situácie a následný náraz ovplyvnila mojím konaním aj samotná poškodená, a to konkrétne tým, že technicky nesprávne zaparkovala svoje motorové vozidlo a pri takto zaparkovanom vozidle sa pohybovala, resp. stála, a to takým spôsobom, ktorý nebol pre vodičov okoloidúcich motorových vozidiel viditeľný, a v konečnom dôsledku pre poškodenú bezpečný.

Obvinený v dovolaní krajskému súdu vytkol, že nezohľadnil povinnosti chodca exaktne regulované zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v platnom znení (ZCP), a to konkrétne § 52 os. 1 ZCP, § 52 ods. 3 uvedeného zákona. Menovaný tiež poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 1T/65/2018, z 9. októbra 2020, konkrétne na stranu 7. Obvinený namietol, že sa odvolací súd nevysporiadal s uvedenými skutočnosťami, ktoré boli namietané aj v odvolaní, ale iba stručne poukázal na vykonané dokazovanie a s dôrazom na znalecký posudok uzavrel, že u obvineného je daná subjektívna stránka konania podľa § 16 písm. a) Trestného zákona. Ďalej tiež uviedol, že odvolací súd

nesprávnym právnym posúdením pochybil, a to v takom rozsahu, že to zásadne ovplyvnilo meritórne rozhodnutie v predmetnej trestnej veci jeho neprospech.

Obvinený Q. R. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, § 386 ods. 2 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v neprospech obvineného, aby napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení rozsudkom okresného súdu zrušil a prikázal Mestskému súdu Košice, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol.

„Pokiaľ ide o namietané dovolacie dôvody obvineného Q. R. uvedené v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nesprávne právne posúdenie skutku vidí obvinený v tom, že krajský ako aj okresný súd sa doposiaľ nezaoberali a nevyjadrili k otázke, či resp. nakoľko bola poškodená Ing. V. Š. pre obvineného ako vodiča viditeľná a aký mala táto skutočnosť vplyv na vývoj predmetnej dopravnej situácie. K tomuto uvádzam, že vyššie uvedené skutočnosti boli predmetom znaleckého skúmania znalca z odboru doprava cestná a závery znalca boli predmetom dokazovania na súde. Poškodená, podľa záveru znalca z odboru doprava cestná obvinenému tým, že mala otvorené dvere, nevytvorila náhlu prekážku, aj keď vozidlo mala zaparkované technicky nesprávne. Taktiež aj oproti idúci vodič Ing. B. Š. vidiac svetlá osobného motorového vozidla, zaparkoval auto na okraj cesty, aby obvinený mohol prejsť. Obvinený však na vznik kolíznej situácie reagoval oneskorene a nedodržel bežný odstup, hoci mal na to podľa znaleckého posudku pri rýchlosti 18 km/hod. dostatok času a pri včasnej reakcii by vozidlo VW Sharan minul tak, že aj od vozidla Fiat Multipla by bol cca 0,35 m. Mal spomaliť, resp. zastaviť svoje vozidlo.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru doprava cestná vyplýva, že technika jazdy obvineného ako vodiča vozidla VW Golf nebola z technického hľadiska správna, pričom nesprávnym prvkom bola tá skutočnosť, že vodič vozidla reagoval na vznik kolíznej situácie z technického hľadiska oneskorene a nedodržel dostatočný bočný odstup. Obvinený sa pohyboval rýchlosťou približne 17-19 km/h, pričom najvyššia dovolená rýchlosť jazdy v predmetnom úseku bola 50 km/hod. Chodkyňa stála za posuvnými dverami a vyberala z auta veci, situácia je z pohľadu vodiča VW Golf znázornená na č. l. 164, 165 spisu. Obvinený prechádzal úsekom, kde boli zaparkované vozidlá na oboch stranách cesty, prejazdová šírka medzi vozidlami bola v predmetnom úseku 2,9 m a pri zohľadnení posuvných dverí vozidla VW Sharan bola prejazdová šírka 2,72 m z čoho vyplýva, že rozmerové pomery miesta dopravnej nehody a šírka vozidiel neumožňovali dodržať bezpečný bočný odstup od zaparkovaných vozidiel, z čoho následne vyplýva, že obvinený mal prispôsobiť techniku svojej jazdy danej skutočnosti. Vozidlo VW Sharan bolo zaparkované z technického hľadiska nesprávne, v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky, toto nemalo z technického hľadiska vplyv na vznik kolíznej situácie predmetnej dopravnej nehody. Z výsluchu znalca z odboru doprava cestná Ing. Ladislava Imricha na hlavnom pojednávaní vyplýva, že v celom rozsahu trvá na záveroch znaleckého posudku č. 33/2018 a uviedol, že technickou príčinou dopravnej nehody bola skutočnosť, že vodič vozidla Golf pri obchádzaní nedodržel bezpečný bočný odstup, čo vyvolalo náraz do vozidla VW Sharan. Vozidlo VW Sharan stálo na vozovke v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky. Do vozovky vytŕčala ľavá zadná časť vozidla, najmä časť otvorených zadných ľavých dverí, ktoré zväčšili vozidlo o 18 cm. Znalec konštatoval, že obvinený reagoval z technického hľadiska oneskorene tým, že bol priestor na zastavenie jeho vozidla za vozidlom poškodenej a rovnako bol priestor zníženou rýchlosťou obísť vozidlo. Zároveň konštatujem, že po rozsiahlom dokazovaní zákonne vykonanom v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obvinený Q. R. sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona tak po objektívnej ako aj subjektívnej stránke a z trestnej činnosti je obvinený usvedčovaný výpoveďami svedkov V. Š., B. Š., znaleckými posudkami z odboru doprava cestná a zdravotníctva. Na záver poznamenávam, že obvinený neuvádza žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo potrebné modifikovať dovolaním napadnuté právoplatné rozhodnutia súdov“.

Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou

oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že nemožno konštatovať naplnenie obvineným označeného dôvodu dovolania a ani žiadny iný dovolací dôvod.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré zákonodarca kvalifikuje ako opodstatňujúce podanie odvolania a pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní tak, ako sú tieto podrobne zakotvené v Trestnom poriadku sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do právoplatnosti rozhodnutia (napadnutého dovolaním), ktorá je zásadnou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť je vlastnosťou rozhodnutia, ktorá v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Nezmeniteľnosť rozhodnutia znamená, že v rámci konania, v ktorom bolo vydané, nemožno o veci, ktorá bola jeho predmetom ďalej pokračovať, resp. ju „nanovo“ prejednať. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa potenciálne širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala pre konanie pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú preto vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod niektoré z ustanovení § 371 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd napriek len formálnemu označeniu vyššie konkretizovaného dovolacieho dôvodu zo strany obvineného v podanom dovolaní považuje za potrebné pre vysvetlenie doplniť nasledovné.

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak je potrebné pripomenúť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa. Preto dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo napokon vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - veta za bodkočiarkou.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je

oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

V dovolacom konaní iniciovanom obvineným niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie. Ako výstižný príklad takto formulovanej argumentácie obvineného poslúžia napríklad námietky vo vyššie podrobným spôsobom citovanom znení, ktoré najvyšší súd v stručnosti zopakuje:

- „Za takejto dopravnej situácie, podľa môjho presvedčenia a názoru, mi nie je možné prisúdiť zavinenie ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti ... „,
- „, ...v konaní pred prvostupňovým súdom a taktiež ani v odvolacom konaní nebol vyprodukovaný jediný dôkaz o tom, v akej miere a či vôbec bola poškodená viditeľná pre mňa ako vodiča motorového vozidla ...“,
- „, ...vznik kolíznej situácie a následný náraz ovplyvnila svojim konaním aj samotná poškodená ...“.

Z uvedeného je zrejmé, že argumentácia obvineného je totožného charakteru, typického pre odvolacie konanie, avšak pre účely dovolacieho konania v naznačených intenciách vecne irelevantnej skutkovej povahy. Obvinený v podstate nesúhlasí so skutkovými závermi konajúcich súdov, odmieta svoju vinu, alebo reinterpretuje už právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, dokazovaním ustálené skutkové závery spôsobom „nebolo to tak, ale takto“, prípadne „vznik kolíznej situácie a následný náraz ovplyvnila svojim konaním aj samotná poškodená, a to konkrétne tým, že technicky nesprávne zaparkovala svoje motorové vozidlo a pri takto zaparkovanom vozidle sa pohybovala, resp. stála takým spôsobom, ktorý nebol pre vodičov okoloidúcich vozidiel viditeľný, a v konečnom dôsledku pre poškodenú bezpečný“.

Keďže obvinený danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odvodzuje výlučne od ním subjektívne označovaného nesprávne zisteného skutkového stavu a postupu súdu pri jeho zisťovaní a výsledkov hodnotenia takto získaného „sumáru“ skutkových zistení - a tak nerozlišuje skutkové námietky od právnych - je bezprostredným následkom uplatnenia „nesprávnych“ dovolacích námietok to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním. Jedine právne námietky by

prítom bolo možné považovať za relevantné a bolo by potrebné sa nimi aj skutočne zaoberať v dovolacom konaní.

Predmetom dovolacieho prieskumu s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nie samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať alebo meniť. Pre najvyšší súd je v zmysle uvedeného kľúčovým ustálenie skutku v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu zodpovedá právna kvalifikácia - posúdenie konania obvineného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Na tom nič nemení nesúhlas obvineného so závermi znaleckého dokazovania, obsahom svedeckých výpovedí ako aj ostatných dôkazných prostriedkov, na ktorých podklade dospeli súdy nižších inštancií k zistenému skutkovému stavu tak, ako je tento vyjadrený v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Súčasne platí, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že ani táto námietka obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.